

Koşu

Çılgınca bir koşudayız. Birbirimize çarpa çarpa ilerliyoruz. Nereye sorusu semtimize uğramıyor. Gün nerede başlıyor, akşam ne zaman oldu? Biz neredeyiz? Hayat nerede?

Yaptığımız işe göre sırtlandığımız onca yük, onca telaş: eksiler, artılar, girişler, çıkışlar, kanunlar, tüzükler, yönetmelikler, yönergeler, toplantılar, randevular, görüşmeler, yetiştirilecek cevaplar, günlük yazılar, günlü yazılar, tekit edilecek yazılar, soru önergeleri, imzalanacak yazılar, gelen evrak, giden evrak, bekleyen evraklar, açış konuşmaları, bilimsel toplantılar, sempozyumlar, çalıştaylar, faaliyet raporları, stratejik planlar, kesin hesaplar, incelemeler, soruşturmalar, projeler, bütçeler, açılışlar, kapanışlar... Çoğalt çoğaltabildiğin kadar.

Yine de yetişemiyorsun. Hep bir şeyler eksik kalıyor.

Bütün bunların ötesinde ve üstünde, hayatlarımızın neredeyse her anını ve alanını işgal eden yazılı, görsel ve sosyal medya ağlarını; bu ağların üzerimize boca ettiği güncelin saldırgan ve buyurgan dilini, gerçekliğin bu dil aracılığıyla biçimsizleştirilerek, çarpıtılarak, bozularak bilincimize ve belleğimize boca edilmesinin getirdiği boğuntuyu, daralmayı, bilinç ve us yarılmasını eklediğinizde içinde bulunduğumuz durumun hiç de iç açıcı olmadığını söyleyebiliriz. Böyle bakıldığında tablo çok karanlık, ışık çok uzak görünüyor.

Verili gerçekliğe teslim olacaksak durum bu.

Oysa onca telaşın, koşturmanın ve daralmanın ötesinde yanı başımızdan sessizce akıp giden bir başka hayat daha var ve bizleri mütemadiyen çağırıp duruyor:

“-Hişt! Hişt!” diyor.

Sait Faik’in o güzelim öyküsündeki gibi.

“Nereden gelirse gelsin; dağlardan, kuşlardan, denizden, insandan, hayvandan, ottan, böcekten, çiçekten. Gelsin de nereden gelirse gelsin!..Bir hişt hişt sesi gelmedi mi fena. Geldikten sonra yaşasın çiçekler, böcekler, insanoğulları.

-Hişt! hişt!

-Hişt! hişt!

-Hişt! hişt!”

Hangi duygunun içimize ne zaman ve nereden sızacağını, hangi çığının içimizdeki külleri havaya savuracağını nerden bilebiliriz ki.

“Tanrım, çimenlerin ne güzel!”

Hayret mi, şaşkınlık mı, minnet duygusu mu? Her gün yanından geçtiğimiz ve görmediğimiz bir güzelliği anlık bir uyanışla fark etmenin getirdiği içten bir gülümseyiş, bir titreyiş mi?

“Tanrım, çimenlerin ne güzel!”

İsmail Karakurt’un günlüğünden aldım bu cümleyi de.

Güncel kaygılarımızın, endişelerimizin ve koşturmalarımızın dışında bir başka hayatın daha var olduğunu ve yanı başımızdan sessizce akıp geçtiğini bilmek hiçbirimiz için uzak değil. Elimizi uzattığımızda, gözümüzü çevirdiğimizde ve kalbimizi açtığımızda dokunacak kadar yakın.

Sizler için her sayısını özenle ve titizlikle hazırladığımız *Türk Dili*’nin bu sayısında yine birbirinden güzel şiirler, denemeler, öyküler, inceleme, tartışma ve değerlendirme yazıları var.

Şiirleriyle Hasan Akay, Cengizhan Orakçı, Yavuz Çaydamalı, yazılarıyla Mehmet Kahraman, Sadettin Özçelik, Bâki Asiltürk, Serhat Demirel ilk kez yer alıyorlar dergimizde.

Yıl boyunca çeşitli aralıklarla hazırlamayı planladığımız özel bölümlerin ilkini okuyacaksınız bu sayımızda. Zengin çağrışımlarıyla yüklü “mekân, hafıza, edebiyat” başlığını taşıyan bu özel bölümün editörlüğünü Yazı Kurulu üyemiz Mehmet Narlı yaptı. Kendilerine katkıları için teşekkür ediyorum.

İsmail Sert’in bu özel bölüm için çizdiği özgün çizgiyle açılan dosyamızda sırasıyla Mehmet Narlı, Mehmet Aycı, Bâki Asiltürk, Ali K. Metin, Beyhan Kanter, Ertan Örgen, Serhat Demirel ve İsmail Karakurt’un “mekân, hafıza, edebiyat” sözcüklerinin zengin çağrışımlarıyla örülü ufuk açıcı değerlendirme ve çözümleme yazıları var.

Edebiyat söyleşilerinin bu ayki konusu edebiyatımıza öykü ve deneme türlerinde de değerli eserler veren, usta romancılarımızdan İbrahim Yıldırım.

Romancımızın son romanından yola çıkılarak diğer romanları ve yazarlık serüveni ve yazış biçimi üzerine de özgün ve kuşatıcı değerlendirmelerin yapıldığı bu güzel söyleşiyi dergimizin yazarlarından Mehmet Öztunç gerçekleştirdi.

İlgiyle ve sevecek okuyacağınıza inanıyorum.

Ali KARAÇALI